

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Кюстендил , 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Въззивно гражданско дело № 20201500500405 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от „Берси Фишинг“ ЕООД, ЕИК 201717366, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Сердика“, ж.к. „Банишора“, бл.43, вх.В, ет.2, ап.53, представлявано от управителя И.Е.С., чрез процесуалния представител по пълномощие адв. Е.Л. от САК, със служебен адрес и съдебен такъв за връчване на призовки и съобщения: гр. София, ул. „Солунска“ № 52, насочена против Решение № 386/17.06.2020 г. постановено по гр.д. 99/2020 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

С оспорвания първоинстанционен съдебен акт КнРС е отхвърли предявения от „Берси Фишинг“ ЕООД против „Напоителни системи“ ЕАД иск по чл.76 ЗС за връщане държането на недвижим имот, представляващ язовир „Берсин“, с площ от 414.642 дка, представляващ имоти с идентификатори: 03962.20.30, 03962.18.151 и 02138.24.24, с разположен в имота кантон със ЗП от 258 кв.м., находящ се в землището на с. Багрени, както и искането по чл.360 ГПК за налагане на глоба в размер на 1000 лева на ответника. Осъдил е ищеца да заплати на ответника разноски по водене на делото в размер на 100 лева.

Ищецът по иска – въззивник в настоящото производство, обжалва постановения от районния съд съдебен акт, релевирайки доводи за неговата неправилност, породена от необосноваността му и постановяването му при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Поддържа искане за неговата отмяна и уважаване на предявения иск с правно основание чл.76 ЗС и искането по чл.360 ГПК. Въззивникът излага,

че е без значение правното основание, на което е възникнало държането като фактическо състояние, доколкото законът му давал защита именно като такова, а не определено правомощие от състава на конкретно вещно право. Изтъква, че КНРС в нарушение на закона е приел, че се касае не за държане, а за „търпими действия“, без да разграничи разликата между двете и да изложи мотиви относно приетото от него. Приема за напълно неотнositа към настоящия казус цитираната в решението практика на ВКС. Сочи, че искът по чл.76 ЗС се уважава, ако ищецът установи, че е имал държането на определена вещ и към определен момент това държане му е отнето от ответника с насилие или по скрит начин. Позицията се на разпоредбата на чл.357 ГПК, съгласно която в това производство съдът не установява правното основание на която и да е от страните да се намира в имота. Акцентира, че при установяване кумулативното наличие на двете предпоставки съдът следва да уважи иска по чл.76 ЗС, без да изследва неотнositи обстоятелства от историята на отношенията между страните по делото. Приема, че на основание сключената между страните спогодба държането е правомерно. За необоснован се приема крайният извод на районния съд, че доколкото ищецът не е имал качеството държател, то предявеният иск е неоснователен. За доказано се приема и че към процесната дата 28.08.2019 г. държането е било в ищеца. Цитира съдебна практика, с която е възприето, че дори при наличието на евентуална основателност на претенцията на наемателя за връщане държането върху наетата вещ поради прекратяване на предходния наемен договор, респективно договора за спогодба от 09.01.2019 г., не обосновава извода за липса на насилие при самоуправното и извънсъдебното упражняване на правата на въззиваемото дружество. Приема, че в случая е упражнено насилие при отнемането на процесния имот от въззиваемото дружество. Твърди се също така, че обжалваното решение е постановено при липса на мотиви. Приема, че в обжалваното решение липсва оценка на събрания по делото доказателствен материал и на мотиви относно установеното противоправно и самоуправно действие от страна на въззиваемото дружество. Сочи, че при липса на упражнени законови способности за връщане на неправомерно заети от несобственици имоти, то предявеният иск подлежи на уважаване. претендира присъждане на разноски по водене на делото сторени в първоинстанционното и въззивното производство.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна „Напоителни системи“ ЕАД, клон Струма – Места, чрез юрк. И.М.. Оспорва се основателността на въззивната жалба, като моли за оставянето ѝ без уважение. Споделя като правилен извода на районния съд, че се касае за търпими действия, при което, вещните права, които имат спрямо процесната вещ, са им дали правото да упражнят непосредствената си власт върху вещта. Оспорва вещта да е отнета насилствено или по скрит начин, дори и да се приеме в случая, че ищецът е държател на вещта. Позицията се на практика на ВКС, съгласно която фактическата власт върху недвижим имот може да бъде квалифицирана като държане, само когато към момента на установяването е налице правно основание за това. Поддържа искане за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. за въззивното производство.

КНОС след като се запозна с материалите по делото, прецени становището на страните, събраните по делото доказателства /нови доказателства във въззивното производство не са събирани/, приема въззивната жалба за допустима, като подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба подадена от „Берси Фишинг“ ЕООД против „Напоителни системи“ ЕАД, с която е предявен иск по чл.76 от ЗС за предаване на държането върху следния недвижим имот: язовир „Берсин“, с площ от 414.642 дка, представляващ имоти с идентификатори: 03962.20.30 с площ от 225.573 дка; 03962.18.151 с площ от 13.877дка, с начин на трайно ползване: водоем, находящи се в землището на с. Берсин, община Кюстендил и имот с единтификатор: 02138.24.24, с начин на трайно ползване: язовир, с разположен в имота кантон със ЗП от 258 кв.м., находящ се в землището на с. Багрени, община Кюстендил, както и искане на основание чл. 360 от ГПК на ответника да бъде наложена глоба в размер на 1 000 лева.

Ищецът е посочил, че страните са се намирали в облигационно правоотношение, възникнало въз основа на сключен Договор за наем № РД -53-3/10.01.2013 г., по силата на който ответникът в качеството му на наемодател е предоставил процесния недвижим имот под наем на ищеца в качеството му на наемател. След прекратяване на договора за наем между тях бил сключен Договор за спогодба № Д-53-3-9/09.01.2019 г. Твърди, че държането на недвижимия имот/ рибностопански обект/ е осъществявано въз основа на така сключените договори, както и че този имоте материален актив, собственост и част от капитала на на ответното ТД, предвид което се поддържа становище, че не е държавна собственост. сочи се, че на 07.05.2019 г. е проведен търг за отдаване под наем на този имот, въз основа на заповед на изпълнителния директор на ответното ТД и за наемател е определено друго ТД. Твърди, че на 21.05.2019 г. от лица, представили се като служители на ответника му е била връчена заповед № 94/20.05.2019 г. на управителя на ТД, с която се иска предаване на държането върху имота. ищецът възразил писмено срещу искането, позовавайки се на договора за спогодба, въз основа на който държи имота. На 17.06.2019 г. в седалището на ищцовото ТД на същото било връчена нотариална покана – получена от управителя му, с която е поискано в пет дневен срок от връчването ѝ да предаде държането на имота. Държането не било предадено, а вместо това ищецът подал отговор до ответника, в който го предупредил да не предприема повече никакви действия, тъй като би осъществил състава на престъплението „самоуправство“ по смисъла на чл. 323 от НК. На 28.08.2019 г. в имота се появили без предварително ищецът да бъде информиран за това служител на ОДМВР-Кюстендил и две патрулни коли, заедно с 15 души, които не се представили, но ищецът предположил, че част от тях са служители на ответника. Инспектор Неделчев/ полицейски служител/ , подкрепен от служители на ответника заявил, че е дошъл да изझे имота от ищеца, тъй като имотът бил държавна собственост и ако не предаде всичко доброволно, то това ще се случи принудително с прилагане на всички мерки за отстраняването му. Същисан от случилото се/ очевидно е, че тези твърдения се отнасят за

Управителя на ТД, тъй като ищец е както бе посочено ЮЛ – търговско дружество/ ТД/ поискал многократно да му представят документ, въз основа на който биха предприели съответните действия. Било му предоставено само за запознаване обикновено копие от молба на изпълнителния директор на ответника, без на ищеца да бъде връчено копие от същата. Твърди, че възразил категорично срещу предприетите действия, оспорвайки имота да е държавна собственост, но аргументите му не били чути и действията им продължени. Управителят на ищцовото ТД позвъня и на тел. 112, търсейки помощ, каквато била оказана, предвид присъствието на полицейски служители. Поддържа се твърдението, че на посочената дата е извършено недопустимо „самоуправство“. Под страх да не бъде арестуван/очевидно това касае управителя на ищцовото ТД/, принудително, под надзора на присъстващите полицаи, взел от помещенията на кантона най-скъпите негови вещи и такива на дружеството, като не му била предоставена възможност да вземе останалите вещи, нито имал време да организира вземането им. Твърди се, че някои от присъстващите служители на ответника заключили канона, поставили лепенки с печат на ТД и забранили на управителя да „припарва“ до обекта. Оставили своя охрана от един човек. Около 15, 00 ч. получил извършено копие от горепосочената заповед от 27.08.2019 г.

При това изложение ищецът поддържа предявявания иск за да му бъде предадено държането върху процесния имот, което е било отнето неправомерно по насилствен начин от ответника.

В отговора си по чл. 131 от ГПК ответникът оспорва иска като неоснователен, отричайки държането на имота да е било отнето по скрит начин или насилствено. Твърди се, че процесният имот е държавна собственост, респективно че този имот е включен в капитала на ответното ТД и съответно негова собственост, а едноличен собственик на капитала – Държавата. Отрича при предаването на процесния имот на 28.08.2019 г. да е проявено насилие спрямо ищеца под каквато и да е форма. Акцентира се върху това, че имотът е предаден доброволно, като доброволно е подписан изготвения приемо-предавателен протокол от управителя на ищеца. Впоследствие, ответникът уважавайки искането на ищеца за предоставяне на допълнителен срок за изнасяне на вещите си и окончателно освобождаване на имота, му е била предоставена такава възможност.

Въз основа на надлежно събрани в първоинстанционното производство доказателства е установена правилно фактическа обстановка по делото, по която страните не спорят.

Настоящата инстанция приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.01.2013 г. между страните е бил сключен Договор за наем № РД -53-3/10.01.2013 г., по силата на който ответникът в качеството му на наемодател е предоставил на ищеца в качеството му на наемател за временно и възмездно ползване водностопанско съоръжение- язовир „Берсин“ с площ от 414.669 дка, предсатвляващ гореописаните имоти, за които като доказателство по делото са приети и заверени от ОСЗ – Кюстендил скици. Договорът е сключен за срок от 3 години, като между страните е постигнато съгласие,

обективизирано в чл. 25, ал. 2 от същия, за продължаване срока на договора за още три години, в случай, че наемателят не отправи предизвестие за прекратяването му в срок от 30 дни преди изтичане на срока, за който е сключен.

Не се спори, че договорът за наем е продължен за срок от още три години, чийто срок е изтекъл на 10.01.2019 г.

На 09.01.2019 г. страните са сключили Договор за спогодба № Д-53-3-9/09.01.2019 г., с който подробно са регламентирани правата и задълженията на страните за продължаващото възмездно ползване на процесния имот за ясно и точно уговорения с договора срок. Изричнов раздел I, чл. 1.1.2 страните са обективизирали приетото за установено между тях прекратяване на договора за наем, поради изтичане на срока, за който е бил сключен на 10.01.2019 г.

На 21.05.2019 г. служители на ответника връчили на ищеца Заповед № 94/20.05.2019 г. издадена от Управителя на клон „Струма-Места“ на ответното ТД, приета като доказателство по делото, с която се иска предаване на държането върху имота. Ищецът възразил писмено срещу искането, позовавайки се на договора за спогодба, въз основа на който държи имота, с твърдението че имало спор между страните, който следвало да бъде решен по съдебен ред.

На 17.06.2019 г. на ищеца било връчена нотариална покана – получена от управителя му, с която е поискано в пет дневен срок от връчването ѝ да предаде държането на имота. Държането не било предадено, а вместо това ищецът подал отговор до ответника, в който го предупредил да не предприема повече никакви действия, тъй като би осъществил състава на престъплението „самоуправство“ по смисъла на чл. 323 от НК. /нотариалната покана и писмения отговор са приети като доказателства по делото/.

Не се спори, че на 28.08.2019 г. в имота се явили служители на ответното ТД и полицейски служители от ОДМВР-Кюстендил. Като доказателства по делото са приложени материалите съдържащи се в образуваната във връзка с това полицейска преписка. От съдържанието им става ясно, че присъствието на полицейските служители обезпечава спазване на обществения ред.

На същата дата имотът бил предаден от ищеца на ответника в присъствието на полицейските служители

Обстоятелството, че процесният имот е предаден на посочената дата се установява от приетия като доказателство по делото Приемо-предавателен протокол от 28.08.2019 г., подписан и от Управителя на ищцовото ТД. След положените подписи с ръкописен текст и подпис на Иван Станчев – управител на ищеца е отразено, че ще подаде възраженията си писмено. Приемо-предавателния протокол е приет като доказателство по делото, което не е оспорено от ищеца.

Не се спори, че на посочената дата Управителят на ищеца е взел само част от вещите си, а впоследствие му е предоставена възможност да изнесе от имота и останалото си имущество.

По искане на ищеца в първоинстанционното производство е разпитана св. Дамянова,

която е във фактическо съпругеско съжителство с Иван Станчев - управител на ищеца. В показанията си свидетелката сочи, че на процесната дата 28.08.2019 г. Станчев, тя и роденото от връзката им малолетно дете били в процесния имот. Тогава по думите ѝ се „изсипали“ 7-8 полицейски служители и над 13-15 цивилни. Никой от тях не се представил. Един цивилен служител на МВР, без да се легитимира ги уведомил, че са дошли да изземат имота. Някои от цивилните хора познали визуално, че са служители на ответника. Не бил представен документ за предприетите действия. Относно същите не бил уведомен и Иван Станчев. Свидетелката твърди, че не видяла дали Станчев е прочел съдържанието на съгнатия лист „размахан“ от полицейския служител. В показанията си твърди, че започнало едно агресивно подканяне постоянно с реплики „хайде, изнасяйте се“, „изнасяй се бързо“, „трябва да се изнесеш“, „вържете си кучетата“. Свидетелката уточнява, че тогава имали две кучета, пуснати в двора. Възприела казаното от един от полицаите заплашително - „има и друг начин кучетата да бъдат усмирени“. Твърди, че постоянно били поканяни да се изнасят по-бързо. Предупреждавали Станчев, че ако не напусне имота ще отведен принудително и др. Много от присъстващите влезли в стаите на кантона, ползван от Станчев и свидетелката като жилище. Определя поведението на полицаите като агресивно. Като пример сочи непрестанното поканяне от тяхна страна и подканянето на един от тях „аз няма да стоя тук“. Успели да изнесат най-ценните си вещи. Останалите останали в помещенията. Били предупредени да не „припарват“ до кантона и язовира.

Вратите били заключен с катинари, поставени лепенки печати от ответника, както и поставена жива охрана от един човек. Свидетелката описва цялата ситуация като стресираща, твърди поведението на присъстващите да е било агресивно, тъй като заплашително предупредили да не „припарват“. Постоянно поканяли да се изнасят и др. Станчев се почувствал застрашен. Твърди, че подписал някакъв протокол, не знае точно какъв, но твърди, че не го подписал доброволно. Твърди, че „те се заканиха“/не става ясно кои/, че трябва да го подпише, „да не попадне после под ударите на закона“

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил като неоснователен предявения иск с правно основание чл. 76 от ЗС, приемайки че по делото не е установено към момента на отстраняване на ищеца от имота да е осъществявал държане на същия, т.е. не е имал качеството на държател. Съдът е приел, че са осъществявани „търпими действия“, тълкувайки отразената в договора за спогодба воля на страните. Предвид това е отхвърлил и иска като неоснователен, приемайки че по реда на чл. 76 от ЗС т.н. „търпими действия“ не могат да бъдат предмет на защита. Решението е обжалвано от ищеца.

Окръжен съд-Кюстендил, като съобрази гореизложеното, намира от правна страна следното:

Въззивната инстанция, в съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на обжалваното решение и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че същото представлява валиден и допустим съдебен акт.

Във връзка с наведените във въззивната жалба оплаквания трябва да се отбележи следното:

Спорни между страните, както в първоинстанционното, така и във въззивното

производство са въпросите относно това дали от страна на ищеца към 28.08.2019 г. е осъществявано държане на процесния имот или са осъществявани т.н. „търпими действия“, както и дали ако е налице държане на недвижимата вещ, то е отнето насилствено.

Съгласно разпоредбата на [чл. 76 от ЗС](#) владелецът или държателят, на когото е отнета чрез насилие или по скрит начин движима или недвижима вещ, може в шестмесечен срок да иска връщането ѝ от лицето, което я е отнело.

В настоящия случай, доколкото между страните няма спор относно датата – 28.08.2019 г., на която е преустановено държането на ищеца върху процесния имот и исковата молба, с която е предявен искът с правно основание чл. 76 от ЗС е подадена в съда на 20.01.2020 г., следва извод за допустимост на исковата претенция, като предявена в преклузивния шест месечен период, за който срок съдът следи служебно.

Основателността на иск с правно основание чл. 76 от ЗС предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: ищецът да е владеец респективно държател на имота, както и владението/държането по отношение на същия да е отнето по скрит начин или чрез насилие именно от ответника по иска /включително и в случаите, когато последният е действал чрез другиго/. Доказателствената тежест за установяването им е за ищеца.

Съобразно установената от настоящата инстанция и изложена по-горе фактическа обстановка следва извод за това, че към датата 28.08.2019 г. ищецът е имал качеството на държател на процесния имот, респективно осъществявал е държане на недвижимата вещ. Към този момент е продължавало установеното между страните фактическо положение по силата на сключения между тях Договор за спогодба, по силата на който са се съгласили ищецът да продължава да ползва вещта за определен период, след прекратяване на договора за наем.

Според [чл. 68, ал. 2 от ЗС](#) държането е упражняване на фактическа власт върху вещ, която лицето не държи като своя. Практиката на Върховния касационен съд – Решение № 159 от 14.06.2013 г. по гр. д. № 1492/2013 г., I ГО; Решение № 1796/03.06.1996 г. по гр. д. № 2657/1995 г., IV ГО, приема, че държането е фактическо състояние, при което се проявяват два елемента – обективен – осъществяване на фактическа власт върху вещта, и субективен – знание на държателя, че осъществява фактическата власт за друго лице

Имайки предвид гореизложеното не може да бъде споделен изводът на първоинстанционния съд за това, че държане не е било налице, а ищецът е осъществявал „търпими действия“.

Съобразявайки се с разпоредбата на чл. 357, ал.1 от ГПК, съдът намира за относимо към предмета на делото обстоятелството, че към 28.08.2019 г. ищцовото ТД осъществявало държане на процесния имот.

По спорния въпрос - за наличието на насилие при отнемане на това държане, съдът намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказаване на твърдението на ищеца в този смисъл.

Установените по делото относими факти и обстоятелства касаещи въпроса относно това насилствено ли е отнето държането от ищеца сочат на това, че служители на ответното ТД, придружени от полицейски служители са посетили процесния имот на 28.08.2019 г. с цел предаването му на ответника като собственик. Тези действия не могат да бъдат окачествени

като насилствени, като съдът взема предвид, че са предшествани от многократно отправяни искания от ответника с горепосочените заповеди на Управителя на ТД и отправена нотариална покана, които по време следват обявяването на тръжната процедура, а съгласно регламентацията на отношенията между страните с горепосочения Договор за спогодба, по този начин се определя крайният момент на срока на упражняване на фактическата власт. Това изложение касае преценката на осъществената проява на ответника като насилие или не, а не касае анализ на облигационното правоотношение между страните.

По делото е установено, че на посочената дата е осъществено предаване на имота, като между страните е подписан приемо-предавателен протокол. Този протокол е подписан и от управителя на ищеца. По делото липсват събрани доказателства установяващи именно приемо-предавателния протокол да е подписан при упражнено спрямо управителя на ищеца насилие. Необходимо е да бъде посочено, че твърдения за проявено агресивно поведение от служители на ответното ТД и полицейски служители при подписване на документа се съдържат единствено и само в показанията на св. Дамянова, които съдът преценява при условията на чл. 172 от ГПК, като взема предвид, че свидетелката е лице във фактическо съпругеско съжителство с Иван Станчев -управител на ищцовото ТД. Показанията на свидетелката са изолирани и не се подкрепят от останалите данни по делото във връзка със случилото се на процесната дата. освен това показанията касаещи горепосочения документ не са достатъчно конкретни и категорични, тъй като свидетелката сочи, че документът е протокол, не знае точно какъв и с какво съдържание. Отделно от това характеристиката на поведението като „агресивно“ за лицата предоставили го за подпис на ищцовата страна е на св. Дамянова, но цитираните от нея откъслечни фрази не обуславят извод за проява на агресия в смисъл на насилие. На упрека на Станчев е предоставена възможност да се запознае със съдържанието на документа, да го одпише и да отрази с ръкописен текст, че възраженията си ще изложи на по-късен етап.

Както бе посочено и по-горе присъствието на полицейски служители е по повод отправена от ответника молба и касаят препятстване на прояви на нарушения на обществения ред, с оглед създадената ситуация. От доказателствата по делото не са установени обстоятелства, обуславящи извод поведението им да се характеризира с прояви на насилие в смисъл физическо или под формата на заплаха.

В исковата молба се твърди, че ищецът принудително, под страх да не бъде арестуван под надзора на присъстващите полицаи успял да вземе най- скъпите за него и ТД вещи. По делото обаче не са събрани доказателства за това да е упражнено насилие, чрез агресивно поведение от страна на служителите на ОДМВР – Кюстендил. Твърденията за определен възприятост у ищеца на конкретната ситуация не обуславя извод за проява на насилие при предаване на процесния недвижим имот. Поставянето на катинари, лепенки и печати, респективно охрана на обекта са действия, извършени от служители на ответното ТД, след като са взети движими вещи – лични на управителя, негови близки и за ТД, респективно при наличие на подписан приемо-предавателен протокол.

Изводът, който следва е относно липсата на втората от горепосочените предпоставки - отнето чрез насилие държане, обуславяща основателност на иск с правно основание чл. 76 от ЗС.

Предвид изложеното искът по чл. 76 от ЗС, предмет на разглеждане в настоящото производство неоснователен и правилно отхвърлен с обжалваното решение.

Поради съвпадение на крайните изводи на първоинстанционния съд относно неоснователността на иска с този на въззивната инстанция, обжалваното решение, с което

искът е отхвърлен следва да бъде потвърдено като правилно.

Изложените във въззивната жалба доводи за неправилност на обжалваното решение не могат да бъдат споделени.

Неоснователно е твърдението във въззивната жалба, че първоинстанционния съд не е изложил собствени мотиви за приетото от него, че се касае за „търпими действия“ в случая, а е възпроизвел единствено и само част от мотивите на друго решение на ВКС. В обжалваното решение първоинстанционния съд е изложил съображения обосноваващи извода му, че ищецът е осъществявал „търпими действия“. Коректно е цитирал съдебна практика обективирана в съдебни актове на ВКС, а техническият способ, чрез който се възпроизвежда конкретен текст не обуславя порочност на първоинстанционното решение. Неоснователен е и доводът за това, че в обжалваното решение липсват като цяло мотиви.

Предвид неоснователността на иска по чл. 76 от ЗС следва извод и за неоснователност на претенцията по чл. 361 от ГПК за налагане на глоба в размер на 1000 лева на ответника. Решението като правилно следва да бъде потвърдено в тази част.

Предвид неоснователността на въззивната жалба на въззивника не се следват разноси по водене на въззивното производство.

На въззиваемото ТД се дължат разноси за въззивното производство на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер на 100 лева, доколкото ТД е представлявано от юрисконсулт.

Воден от горното, КнОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 386/17.06.2020 г. постановено по гр.д. 99/2020 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

ОСЪЖДА Берси Фишинг“ ЕООД, ЕИК 201717366, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Сердика“, ж.к. „Банишора“, бл.43, вх.В, ет.2, ап.53, да заплати на „НАПОИТЕЛНИ СИСТЕМИ“ ЕАД, ЕИК 831160078, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар борис \$\$\$“ № 136, ет. 3 сумата от 100 лева, представляваща разноси по водене на делото във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____